Marieke

Als ge vroeger van Uden naar Volkel gingt, kwamde behalve de herberg den Emmaus en de boerderijkes op de Velmolen niet veel tegen. Links van de Velmolen, op de Molenhei, stonden twee windmolens, die met d'r draaiende wieken kruisen sloegen tegen den hemel. En de weg naar Volkel, zoals we die nou kennen, was er nog niet. Er was alleen maar dieen ene lange zandweg die recht naar Boekel liep. Ongeveer op de hoogte van Volkel kruiste ge enen andere zandweg, die links naar Volkel ging en rechts naar de Weeg en Kooldert. Als ge eenmaal de Velmolen voorbij waart, zagde niks meer dan hei en hier en daar 'n stukske bos. Oude mensen konden er vroeger nog wel 's over vertellen. Maar over Mariekes en wat 'r overkwam konden ze alleen maar vertellen van horen zeggen, want dat moet wel heel, heel lang geleden gebeurd zijn. Misschien wel meer dan zeshonderd jaar. En dat is enen helen tijd. Toen stonden er nog geen windmolens op de Molenhei en misschien stond den Emmaus er ook nog wel niet. Maar zo hier en daar moeten er wel 'n paar half in mekaar gezakte huiskes met strooien dak tegen de rand van 't bos gezeten hebben. In een van die huiskes woonde Marieke met d'r moeder. D'r vader was allang dood en moeder en dochter moesten van de vroege morgen tot de laten avond hard werken om in leven te kunnen blijven. Ze hadden 'n paar schapen, 'n mager koeike en wat hennen en als 't marktdag was, liep Marieke op d'r witgeschuurde klompkes naar Uden om de eieren, de boter en de kaas te verkopen. Marieke was 'n heel knap meidje, maar d'r gezondheid liet 'r nogal 's in de steek. Toen ze klein was had ze door ondervoeding de gebruikelijke kinderziektes maar nauwelijks overleefd en ze was, toen ze wat groter werd, 'n zorgenkind gebleven. Als de zomer met z'n hoog witbewolkte luchten boven de hei en de bossen hing en de leeuwerikken tierelierden boven de hoekskes gras, die hier en daar te vinden waren, leek 't wel of de gezondheid van Mariekes even uitbundig was als de zomerse natuur, maar dat was maar schijn. Want nauwelijks begonnen de herfststormen over de hei te jagen of Marieke begon weer te sukkelen. Dan kwam er ene waas voor d'r ogen hangen, ze rilde van de koorts en heel nachten lag ze te hoesten, zodat d'r moeder er niet van slapen